

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: P. Ch., narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen JUDr. Bedřichem Hájkem, advokátem,
sídlem Jana Švermy 1696, 432 01 Kadaň,

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2019, č. j. „X“,

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 3. 7. 2019, č. j. „X“, se **pro vadu řízení zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7 519,71 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2019, č. j. „X“, kterým byly zamítnuty jeho námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2019, č. j. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„X“, jímž žalovaná podle § 56 odst. 1 písm. a) a podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) odňala žalobci od 18. 5. 2019 invalidní důchod, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov ze dne 4. 4. 2019 jeho pracovní schopnost poklesla pouze o 20 %. Žalobce současně požadoval, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2019 a uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že si žalovaná nevyžádala aktuální podrobné vyšetření a její rozhodnutí vycházela ze subjektivního názoru, nikoli z objektivně odborně zjištěných skutečností a vyšetření, a proto nemohla učinit závěr odpovídající realitě. Žalobce konstatoval, že posudek posudkového lékaře MUDr. P. neobsahuje žádná konkrétní fakta a úvahy, které jej vedly k závěru o odnětí invalidního důchodu. Žalobce dále namítal, že nebylo přihlédnuto k posudku ze dne 29. 3. 2017, č. j. LPS/2016/5000-CV-ČSSZ, ale pouze k posudku ze dne 26. 6. 2019, č. j. LPS/2019/388-NR-UST-ČSSZ, ve kterém je uvedeno, že žalobce nedoložil žádnou aktuální zprávu, a v tom směru pak posudkový závěr ze dne 26. 6. 2019 nemůže být v žádném případě zcela objektivní.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná v písemném vyjádření podrobně zrekapitulovala dosavadní průběh správního řízení, které označila za zcela objektivní. Dále podotkla, že se nemůže vyjádřit k tomu, proč nebyl součástí podkladové zdravotní dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov posudek z roku 2017, na základě něhož došlo ke snížení třetího stupně invalidity na první, pravděpodobně nebyla dokumentace po námitkovém řízení vrácena zpět. Žalovaná také upozornila na to, že důvodem uznání invalidity nejsou subjektivní pocity a úvahy žalobce, ale jediné posudková rozvaha vycházející výhradně z objektivně zjištěného zdravotního stavu posudkovými lékaři. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Ústní jednání soudu

4. Při jednání soudu konaném dne 20. 7. 2020 právní zástupce žalobce zdůraznil, že předchozí rozhodnutí žalované nevyjadřovala žalobcův reálný stav, což potvrdil i posudek posudkové komise vyhotovený v tomto soudním řízení, s jehož závěry se právní zástupce žalobce plně ztotožnil. Konstatoval, že tímto posudkem bylo prokázáno, že v době vydání napadeného rozhodnutí byl žalobce invalidním v prvním stupni invalidity.
5. Pověřená pracovnice žalované při tomto jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě a s ohledem na závěry posudku posudkové komise ponechala rozhodnutí na úvaze soudu.
6. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl dokazování čtením posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“) ze dne 28. 5. 2020.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c),

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobci vznikl před 1. 1. 2010 nárok na částečný invalidní důchod, který se od 1. 1. 2010 považoval za invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. Následně podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov vypracovaného dne 6. 6. 2016 posudkovou lékařkou MUDr. E. F. poklesla žalobcova pracovní schopnost o 70 % – rozhodující příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu bylo zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1d přílohy k vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity, (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), přičemž ke změně stupně invalidity došlo k datu 18. 5. 2016 a žalovaná žalobci přiznala rozhodnutím ze dne 28. 7. 2016, č. j. „X“, invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Na základě dalšího posudku o invaliditě žalobce ze dne 29. 3. 2017 vypracovaného MUDr. F. I. pro Okresní správu sociálního zabezpečení v Chomutově bylo zjištěno, že pracovní schopnost žalobce poklesla o 35 % - rozhodující příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu bylo zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, přičemž ke změně stupně invalidity došlo k datu 29. 3. 2017 a žalovaná žalobci rozhodnutím ze dne 22. 9. 2017, č. j. „X“, snížila invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, které byly zamítnuty rozhodnutím žalované ze dne 20. 12. 2017, č. j. „X“, neboť podle posudku posudkové lékařky MUDr. D. H. poklesla pracovní schopnost žalobce o 40 % a jako rozhodující příčina jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu bylo stanoveno zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity s uvedením data změny stupně invalidity dne 29. 3. 2017.
10. Dne 4. 4. 2019 se uskutečnila kontrolní lékařská prohlídka, při které posudkový lékař MUDr. J. P., CSc., pro Okresní správu sociálního zabezpečení Chomutov posoudil žalobcův zdravotní stav a dospěl k závěru, že žalobce není invalidní, neboť pokles jeho pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu činil 20 %, přičemž rozhodující příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Datum zániku invalidity bylo stanoveno na 4. 4. 2019. Na základě tohoto posudku pak žalovaná vydala dne 25. 4. 2019 rozhodnutí, jímž žalobci od 18. 5. 2019 odňala invalidní důchod, neboť jeho pracovní schopnost poklesla vlivem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pouze o 20 %.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky. Žalovaná si v řízení o námitkách vyžádala nový posudek o invaliditě žalobce ze dne 26. 6. 2019, který vypracovala posudková lékařka Lékařské posudkové služby České správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Labem (dále jen „LPS“) MUDr. E. V. Tato posudková lékařka opětovně posoudila žalobcův zdravotní stav a dospěla ke shodnému závěru, že rozhodující příčinou žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 20 %. Na základě tohoto nového posudku vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 3. 7. 2019, kterým byly žalobcovy námitky zamítnuty a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2019 s odůvodněním, že žalobce není invalidní, neboť pokles žalobcovy pracovní schopnosti činí 20 % a pro první stupeň invalidity je nutné, aby nastal pokles pracovní schopnosti nejméně o 35 %.
12. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění platí, že *„[p]ojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.“* Z odstavce 2 citovaného ustanovení vyplývá, že pokud pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, pokud poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a pokud poklesla nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
13. Pracovní schopnost je definována v § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, podle kterého platí, že *„[p]racovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.“* V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.
14. V § 39 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění je dále stanoveno, že *„[z]a zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.“* V souladu s odstavcem 6 téhož ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Podle odstavce 7 téhož ustanovení je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Soud podotýká, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity. Z § 2 odst. 3 této vyhlášky přitom vyplývá, že „[j]e-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.“
16. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity dále platí, že „[v] případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů.“
17. V projednávané věci byl žalobci odňat invalidní důchod a jeho námitky byly zamítnuty s odůvodněním, že z důvodu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 20 %, přičemž pro vznik (a trvání) nároku na invalidní důchod alespoň v prvním stupni je však nutné, aby míra poklesu pracovní schopnosti byla minimálně 35 %.
18. Soud připomíná, že jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je existence invalidity pojištěnce ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí splňoval podmínky alespoň prvního stupně invalidity, tedy zda u něj došlo k poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, že žalobce získal potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto soud již bez dalšího vycházel ze skutečnosti, že žalobce potřebnou dobu pojištění získal.
19. Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky LPS o míře poklesu žalobcovy pracovní schopnosti. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci tohoto soudního řízení v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na § 77 téhož zákona odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, která je v těchto věcech podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posuzování zdravotního stavu žalobců v soudních řízeních ve věcech důchodového pojištění. Tato posudková komise nově posoudila žalobcův celkový stav, pokles jeho pracovní schopnosti a datum vzniku jeho případné invalidity včetně jejího stupně.
20. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované posudkovou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení (předsedkyně MUDr. H. H., lékař MUDr. T. J. – odbornost: neurologie a tajemnice M. V.), posudek ze dne 28. 5. 2020 byl vypracován po studiu a zhodnocení žalobcova zdravotního stavu na základě předložené lékařské dokumentace.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žalobce byl jednání komise přítomen a přímo při jednání komise byl vyšetřen odborným lékařem z oboru neurologie. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy, zprávy, vyšetření a další listiny měla komise k dispozici. Na základě posouzení žalobcem předložených lékařských zpráv (ze dne 26. 8. 2019 – MUDr. L. H., Ph.D., ze dne 15. 6. 2017 – MUDr. M. B., Ph.D., ze dne 13. 8. 2019 – MUDr. V. P., ze dne 27. 1. 2020 – MUDr. Š. T. a ze dne 4. 2. 2020 – prim. MUDr. J. Ž.), spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov, zdravotní dokumentace praktické lékařky MUDr. K. K., spisové dokumentace námitkového řízení a vyšetření žalobce při jednání komise pak komise dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (tj. k 3. 7. 2019) žalobce splňoval kritéria pro invaliditu prvního stupně ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť u něj byl shledán pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 40 %.

21. Posudková komise konstatovala, že se u žalobce jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že rozhodující příčinou tohoto stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je chronický VAS bederní s kolísavou iritací a lehkou dystrofickou klinikou na levé dolní končetině se stavem po druhé operaci bederní páteře ve stejném úseku pro recidivu výhřezu ploténky zleva. Posudková komise proto hodnotila míru poklesu žalobcovy pracovní schopnosti podle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a to podle kapitoly XIII – postižení svalové a kosterní soustavy; oddílu E – dorzopatie a spondylopatie; položky 1c – středně těžké funkční postižení, závažné postižení jednoho nebo více úseků páteře, se závažnou poruchou statiky a dynamiky páteře, insuficiencí svalového korzetu, s často recidivujícími projevy kořenového dráždění, s funkčně významným neurologickým nálezem, s poškozením nervu, se závažným snížením celkové výkonnosti při běžném zatížení, některé denní aktivity omezeny.
22. Pro toto zdravotní postižení stanovuje vyhláška rozmezí míry poklesu pracovní schopnosti 30 až 40 %. Posudková komise zvolila v případě žalobce horní hranici rozmezí (tj. 40 %) a uvedla, že na rozdíl od posudkového lékaře a od lékařky LPS nebyla před posudkovou komisí prokázána u žalobce plná stabilizace zdravotního stavu vedoucí k oduznání invalidity prvního stupně. Posudková komise dále uvedla, že k použití § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu žalobce neviděla objektivní důvod, neboť další komorbidity žalobce nebyly z funkčního hlediska závažné.
23. Soud zhodnotil citovaný posudek posudkové komise ze dne 28. 5. 2020, který představuje stěžejní důkaz v tomto soudním řízení, a dospěl k závěru, že posudek byl vypracován po náležitém posouzení žalobcova zdravotního stavu na základě předložené lékařské dokumentace, odborných lékařských nálezů a vlastního vyšetření žalobce posudkovou komisí. Předmětný posudek považuje soud za úplný a přesvědčivý.
24. S výše popsáním závěrem posudkové komise se soud ztotožnil a za daného stavu věci neshledal potřebu, aby byl posudek posudkové komise ze dne 28. 5. 2020 doplňován či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání žalobcova zdravotního stavu. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznikli ani žalovaná, ani žalobce, poté co byli s citovaným posudkem seznámeni. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět další dokazování, koresponduje s ustálenou judikaturou soudů rozhodujících ve správním soudnictví včetně Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9/2003-50, publ. pod č. 150/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48, či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

25. S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, (zejména vycházejí ze závěru posudkové komise, že žalobce splnil podmínky invalidity prvního stupně) dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná. Žalovaná totiž při svém rozhodování vycházela z neúplně zjištěného skutkového stavu (za hlavní podklad svého rozhodnutí vzala nesprávný posudek posudkové lékařky LPS o invaliditě žalobce ze dne 26. 6. 2019), což zakládá vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Bude proto na žalované, aby znovu rozhodla o námitkách žalobce, přičemž bude vycházet z toho, že žalobce byl k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidním v prvním stupni invalidity.
26. Návrhu žalobce, aby soud zrušil také rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2019, soud nevyhověl, neboť výše popsanou vadu řízení lze odstranit v rámci řízení o námitkách, tudíž pro zrušení rozhodnutí vydaného v prvním stupni neshledal soud důvod.
27. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalované povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 7 519,71 Kč. Náhrada se skládá z částky 3 000 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 1 000 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT; účast při jednání soudu – § 11 odst. 1 písm. g) AT], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT], z cestovného k jednání soudu dne 20. 7. 2020 z Kadaně do Ústí nad Labem a zpět (celkem 168 km) ve výši 1 127,65 Kč (Renault registrační značky 5U8 2961 – kombinovaná spotřeba 7,9 litru na 100 km, palivo motorová nafta), z částky 600 Kč jako náhrady za promeškaný čas strávený cestou k jednání soudu a zpět [šest započatých půlhodin po 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 14 odst. 1 písm. b) a odst. 3 AT] a z částky 1 181,81 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Soud dále žalobci přiznal náhradu za ušlý výdělek ve výši 710,25 Kč za pět hodin strávených cestou k soudu a zpět a vlastním soudním jednáním při hodinové sazbě průměrného hrubého výdělku 142,05 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 20. července 2020

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)